

[Fogh Rasmussen]

handling direkte har taget forbehold over for dette ene punkt i skattereformen. Da det som sagt ligger mig meget på sinde, at der er fuld enighed og fodslag i folketingsgrupperne om gennemførelsen af skattereformen, har vi altså villet vise denne imødekommenhed.

Jeg må sige, at jeg har opfattet hr. Stavads betragtninger på den måde, at hr. Stavad er enig i, at naturligvis må det her punkt underkastes en nøjere drøftelse i udvalget.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Fogh Rasmussen i, at alle medlemmer af det høje ting er lige, men jeg mener, at hr. Fogh Rasmussen gør meget klog i at tage bestik af, om man repræsenterer sig selv, når man udtaler sig, eller man udtaler sig på sin gruppes vegne.

Jeg vil gerne sige til hr. Fogh Rasmussen, at min opfattelse er, at hvis der er ét punkt, vi ikke behøver at bruge tid på under udvalgsarbejdet, så er det netop dette punkt, for det har været meget grundigt arbejdet igennem, det har været behandlet, det har været vendt og drejet og set fra alle vinkler. Så jeg vil anbefale hr. Fogh Rasmussen, at vi koncentrerer indsatsen om andre områder, som ikke har været slet så grundigt belyst som netop dette område.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal kommentere forslagene nr. L 106, L 110, L 111 og L 112, medens vores anden ordfører, hr. Thoft, vil kommentere de forslag, der omhandler virksomheder, fonde og foreninger. Først vil jeg knytte nogle generelle bemærkninger til den samlede pakke.

Ved vurderingen af udkast til en skattereform er der mange enkeltheder at tage stilling til, men der er fire hovedspørgsmål, der trænger sig på: hvad er de fordelingsmæssige virkninger? Begrænses eller udvides mulighederne for skatteunddragelse? Hvad er de nationaløkonomiske virkninger? Hvad er de administrative konsekvenser? Hr. Thoft vil beskæftige sig med mulighederne for skatteunddragelse, medens jeg vil kommentere de øvrige spørgsmål.

Jeg vil starte med det fordelingsmæssige. Det burde være det vigtigste mål for en skat-

tereform at sikre en bedre fordeling af skattebyrden. Jeg er sikker på, at det er befolkningens forventning, at der i forbindelse med en skattereform skal ske en forbedring af byrdefordelingen i et eller andet omfang.

Når vi ser på det foreliggende udkast til en skattereform, er der da også visse elementer, der trækker i den rigtige retning: visse fradrag begrænses, andre fradragts værdi begrænses. Men samtidig sker der en forhøjelse af laveste skatteprocent og en sænkning af de højere skatteprocenter.

Hvordan den samlede virkning af de forskellige elementer vil blive, er ikke særlig gennemskueligt. Derfor stillede jeg den 20. juni, dagen efter skatteforligets indgåelse, ministeren et spørgsmål om fordelingsvirkningen af skattereformen. Jeg gik ud fra, at det ville være let at besvare, for det spørgsmål måtte da i høj grad have optaget forhandlerne. Jeg tog fejl. Ministeren rådede ikke over disse oplysninger, og svaret er faktisk endnu ikke fremkommet. Jeg forstår på ministeren, at det vil komme i løbet af et par dage. Det havde været rimeligt, om det i det mindste havde foreligget til denne debat.

I mellemtiden har jeg fået finansredegørelsen, der indeholder nogle oplysninger om de fordelingsmæssige virkninger af reformen. Her oplyses i tabel 1 i et appendiks medianen for skattelettelse for ejerfamilier. Det viser sig, at for familier med indkomster under 150.000 kr. er skattelettelsen 600 kr. om året. For familier med indkomster mellem 150.000 kr. og 200.000 kr. er skattelettelsen 1.400 kr. om året, og for familier med indkomster over 250.000 kr. er skattelettelsen 3.500 kr. Altså jo højere indtægt, jo større skattelettelse.

For lejerfamiliers vedkommende følger det af tabel 2, at lettelsen er på 500 kr. om året for lavindkomstfamilier, 2.700 kr. om året for mellemindkomstfamilier og 5.700 kr. for højindkomstfamilier. Med andre ord: skattelettelsen stiger voldsomt med stigende indkomst.

Disse tal skal sammenholdes med de undersøgelser fra Danmarks Statistik, der viser, at vi efterhånden har fået en fordeling af skattebyrden, så alle indkomstgrupper nu betaler næsten samme procent af bruttoindkomsten i skat. Det skal også sammenholdes med den undersøgelse fra socialforskningsinstituttet, der viser, at alene fra 1976 til 1981